

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 179/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrok z dnia 4 września 2020 r., sygn. akt III Ko 536/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel pośilkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>APELACJA PEŁNOMOCNIKA WNIOSKODAWCY</p> <p>w zakresie punktu II oddalającego wniosek o zadośćuczynienie w pozostałej części, tj. co do kwoty (...) zł</p> <p>1. Co do okresu od (...) r.:</p> <p>a. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na niedostatecznym ustaleniu rozmiaru krzywdy E. S. oraz nie wzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar, w tym takich zdarzeń, które potęgowały jej krzywdę moralną pomimo tego, że ze zgromadzonego</p>

materiału dowodowego wynika odmienny stan faktyczny;

b. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., polegające na dowolnej ocenie dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy a w konsekwencji błędne przyjęcie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią, gdy w istocie jest kwotą symboliczną;

2. Co do okresu od (...) r.:

a. naruszenie prawa materialnego, art. 8b ust. 1 ustawy lutowej,

poprzez jego
błędną
wykładnię
polegającą na
nieuprawnionym
przyjęciu przez
Sąd, że
przebywanie
Wnioskodawczyni
w placówkach
wychowawczych,
po opuszczeniu
przez nią
więzienia, nie
rodzi obowiązku
Skarbu Państwa
zadośćuczynienia
wyrządzonej
Wnioskodawczyni
krzywdy,
podczas gdy taki
wniosek wynika
z ustawy lutowej.

**APELACJA
PROKURATORA**

w części
zasądzającej na
rzecz E. S. kwotę
(...) zł tytułem
zadośćuczynienia

1. Obraza
przepisów prawa
materialnego
art. 445 § 1 i
2 k.c., polegająca
na zasądzeniu od
Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawczyni
E. S., tytułem
zadośćuczynienia
kwoty (...) zł,
którą to sumę
uznać należy za
rażąco
wygórowaną i
przy
uwzględnieniu

	<p>wszystkich okoliczności sprawy – za nieodpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. co do rozmiaru krzywdy doznanej przez wnioskodawczynię w związku z pozbawieniem wolności pozostającej w ciąży jej matki H. B. (1) na podstawie wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) r., który to wyrok wobec H. B. (1) został prawomocnie uznany za nieważny postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w P. z dnia (...) r. w sprawie (...)U. i przebywaniem E. S. po narodzinach wraz z matką w zakładzie karnym.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Przed przystąpieniem do omówienia stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie zarzutów postawionych w obu apelacjach należy wskazać, co następuje:

Jak to prawidłowo ustalił Sąd I instancji, a co nie jest w niniejszej sprawie kwestionowane przez którąkolwiek ze stron, wskazać należy, iż wnioskodawczyni E. S. jest córką H. B. (2) z domu K. i K. D.. H. B. (1) była łączniczką w związku Polskich Sił Zbrojnych w obwodzie (...), zaś K. D. był dowódcą oddziału (...) i komendantem rejonu R.. W związku z prowadzoną działalnością w Polskich Siłach Zbrojnych po zakończeniu II W. Światowej w okresie od (...) r. do (...) r. H. B. (3) (posługująca się wówczas

imieniem i nazwiskiem H. J.) została skazana wyrokiem nr (...) byłego Sądu Wojskowego – Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) r. za przestępstwo z art. 86 § 2 k.k.w.p. na karę (...)lat więzienia. Tę karę więzienia złagodzone do (...) lat na mocy postanowienia Wojskowego Prokuratora Rejonowego w P. z (...) r. na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 ustawy o amnestii z 22.02.1947 r. (Dz.U. Nr 20, poz. 78).

Tym wyrokiem K. D. został skazany za przypisane mu czyny na karę śmierci.

Sąd Wojewódzki w P., działając na wniosek E. S., prawomocnym postanowieniem z dnia (...) r. w sprawie o sygn. akt (...) U. na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne

orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (Dz.U.
nr 34, poz.
149) uznał w/w
wyrok skazujący
H. J. (wraz z
postanowieniem
Najwyższego
Sądu
Wojskowego z
(...)) za
nieważny. Sąd
Wojewódzki w
P., działając na
wniosek E. S.
postanowieniem
z dnia (...) r.
w sprawie o
sygn. akt (...)/U.
uznał w/w wyrok
skazujący K. D.
(wraz z w/w
postanowieniem
Najwyższego
Sądu
Wojskowego) za
nieważny.

W związku z
prowadzeniem
przez H. B.
(1) wspomnianej
działalności
została ona
zatrzymana w
dniu (...) r.,
natomiast w
dniu (...) r. został
zatrzymany K.
D.. Oboje po
zatrzymaniu
zostali do tej
sprawy

aresztowani. W chwili zatrzymania H. B. (1) była w (...) miesiącu ciąży z wnioskodawczynią i dalej, będąc w ciąży przebywała w areszcie w P.. W dniu (...) r. w szpitalu (...) w P. H. B. (1) urodziła E. S.. E. S. przebywała wraz z matką w areszcie śledczym a następnie po skazaniu w/w wyrokiem od dnia (...) r. w Więzieniu w P.. W dniu(...) r. E. S. została zabrana z więzienia i przekazana do P. (...) w P., zaś potem umieszczano ją w (...) Dziecka na ul. (...) w P., w (...) Dziecka na ul. (...) a na końcu w Domu Dziecka w S., skąd ostatecznie wróciła do matki, przebywającej na wolności, w dniu (...) r.

Nadmienić należy, iż K. D. został stracony w dniu (...) r.

Z powyższego więc wyłaniają

się trzy okresy, które w ocenie pełnomocnika wnioskodawczyni mają znaczenie przy ubieganiu się o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Są to mianowicie okres od (...) r., w którym H. B. (1) była pozbawiona wolności i w tym czasie także była w ciąży z wnioskodawczynią, okres od (...) r., w którym wnioskodawczyni wraz z matką przebywała w Areszcie Śledczym w P. i Zakładzie Karnym (Więzieniu) w P. oraz okres od (...) r., kiedy to wnioskodawczyni przebywała w placówkach opiekuńczych (Przytułku i Domach Dziecka).

Wnioskodawczyni w piśmie sporządzonym przez pełnomocnika, inicjującym niniejsze postępowanie domagała się zasądzenia na swoją rzecz kwoty (...) zł wraz z

ustawowymi
odsetkami
tytułem
zadośćuczynienia
za krzywdę
doznaną przez
nią w wyniku
pozbawienia
wolności jej
matki będącej
w momencie
aresztowania w
ciąży z
wnioskodawczynią
i przebywania
wnioskodawczyni
w Areszcie
Śledczym i
Zakładzie
Karnym w P. a
także
przebywania jej,
w wyniku
przekazania, w
placówkach
opiekuńczych we
wskazanych
wyżej okresach.
Nadto domagała
się zasądzenia
odszkodowania
w kwocie (...)
zł wraz z
ustawowymi
odsetkami
tytułem
odszkodowania
za szkodę
doznaną przez
nią w wyniku
pozbawienia
wolności jej
matki będącej z
nią w ciąży, jej
przebywania w
Areszcie
Śledczym i
Zakładzie
Karnym w P.
a następnie

jej przekazania
i pobytu w
placówkach
opiekuńczych w
w/w okresach.

Sąd Okręgowy w
P. wyrokiem z
dnia (...) r. w
sprawie (...) na
podstawie art.
8b ust. 1 ustawy
z dnia 23 lutego
1991 r. o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego
(zwanej dalej
ustawą lutową)
zasądził w pkt
1 od Skarbu
Państwa na
rzecz
wnioskodawczyni
E. S. kwotę
(...) zł tytułem
odszkodowania
wraz z
odsetkami od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku do
dnia zapłaty oraz
kwotę (...) zł
tytułem
zadośćuczynienia
wraz z
ustawowymi
odsetkami od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku do
dnia zapłaty,

oddalając w
punkcie 2
wniosek
(dotyczący
zadośćuczynienia
– przyp. SA)
w pozostałym
zakresie.

Sąd I instancji w
sposób
jednoznaczny
uznał, iż
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
należne jest
wyłącznie za
szkody i krzywdę
wynikłe z
pozbawienia
wolności matki
wnioskodawczyni,
gdy ta była
z nią w
ciąży i następnie
przebywania
wnioskodawczyni
wraz z matką w
areszcie
śledczym i
więzieniu w P.
a więc za łączny
okres od (...)
r. (łącznie (...)
dni), bowiem do
tego okresu nie
wlicza się już
pobytu
wnioskodawczyni
w placówkach
opiekuńczych.

Z powyższego,
jak i z treści
wniesionych
apelacji wynika,
iż w toku
postępowania
apelacyjnego
spór dotyczy

samego okresu,
za który należy
się
zadośćuczynienie
za krzywdę
doznaną w
tymże okresie
oraz sama
wysokość
zasądzonego
zadośćuczynienia.

APELACJA
WNIOSKODAWCZYNI

Ad. 2a.

Zarzut ten nie
zasługuje na
uwzględnienie.

Przepis art. 8b
ustawy lutowej
(t.j. Dz.U. z
2021 r., poz.
1693) został
wprowadzony
do tej ustawy z
dnem
28.04.2018 r. na
mocy ustawy z
dnia 22.03.2018
r. o zmianie
ustawy lutowej
(Dz.U. z 2018
r., poz. 727 –
art. 1 pkt 2 i
art. 3). Zgodnie
z tym przepisem
odszkodowanie
za poniesioną
szkodę i
zadośćuczynienie
za doznaną
krzywdę
przysługuje od
Skarbu Państwa
dziecku matki
pozbawionej
wolności, wobec
której

stwierdzono nieważność orzeczenia, które to dziecko przebywało wraz z matką w więzieniu lub innym miejscu odosobnienia lub którego matka w okresie ciąży przebywała w więzieniu lub innym miejscu odosobnienia.

Przepis ten stanowi jasną konstrukcję zarówno pod względem językowym, jak i stylistycznym i jego treść nie nasuwa jakichkolwiek wątpliwości, iż wolą ustawodawcy było przyznanie „wynagrodzenia” za szkody (w tym krzywdy) tych osób, które jako dzieci przebywały wraz z matką pozbawioną wolności w więzieniu lub innym miejscu odosobnienia lub których matka przebywała w tych miejscach będąc pozbawioną wolności i jednocześnie

będąc z nimi w ciąży.

Przepis ten w swej treści jest więc aż nadto jasny, by na jego podstawie wyciągać jakiegokolwiek inne wnioski związane z pobytem dziecka w jakichkolwiek innych miejscach, wprowadzie w czasie pozbawienia wolności ich matki, ale już nie razem z nią w tym samym miejscu. Skoro więc w realiach niniejszej sprawy wnioskodawczyni E. S. od dnia (...) r. przebywała w placówkach opiekuńczych (Przytułku, Domach Dziecka), to mimo, iż te fakty mają związek ze skazaniem jej matki za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i pozbawieniem jej wolności w związku z tym skazaniem, to zgodnie z czytelną treścią

przytoczonego
przepisu za ten
okres
wnioskodawczyni
nie należy się
odszkodowanie
ani
zadośćuczynienie
(tak samo: Sąd
Apelacyjny we
Wrocławiu w
uzasadnieniu
wyroku z dnia 26
września 2019 r.,
sygn. akt II AKA
292/19, LEX
nr 2741687).
Tym samym
podnoszone
przez apelującą
okoliczności
dotyczące
samyh represji,
jakie dotknęły
rodziców
wnioskodawczyni,
w tym próba
wykazania, iż
osadzenie
wnioskodawczyni
w placówkach
opiekuńczych,
odseparowanie
jej od rodziny
było formą
represji i że
właśnie ustawa
lutowa daje
podstawy do
wystąpienia
przez
wnioskodawczynię
z roszczeniami o
zapłatę
odszkodowania i
zadośćuczynienia
za taki właśnie
pobyt w (...)
podobnych
placówkach nie

mają w realiach tej sprawy poprzez pryzmat wskazanego przepisu ustawy lutowej żadnego znaczenia. Nie dość bowiem, iż twierdzenia skarżącej są sprzeczne z samą treścią wskazanego przepisu, to nadto zastosowanie tego przepisu w znaczeniu, jakie stara się mu nadać apelująca nie może być dodatkowo uzasadniane koniecznością ochrony podstawowych praw człowieka. Odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje bowiem osobom poszkodowanym (i pokrzywdzonym) na podstawie różnych przepisów prawnych, w tym zwłaszcza kodeksu cywilnego, ale także i choćby kodeksu postępowania karnego w rozdziale 58 (art. 552 i nast.), które to przepisy także

przecież mają na uwadze ochronę podstawowych praw człowieka. Powyższe nie oznacza jednak, iż w aktualnie brzmących przepisach ustawy lutowej należy doszukiwać się jakichkolwiek podstaw prawnych, pozwalających na skuteczne dochodzenie przez „dzieci” osób represjonowanych za czyny związane z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy lutowej odszkodowania i zadośćuczynienia za ewentualne szkody lub krzywdy wynikłe z odseparowania tych dzieci od takich osób w związku z ich skazaniem i pozbawieniem wolności, tak jak to nadmienia skarżąca. Te twierdzenia można co najwyżej traktować w kategoriach

postulatów de lege ferenda kierowanych do ustawodawcy.

Nie stanowią one natomiast żadnej argumentacji na poparcie zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 8b ustawy lutowej, skoro takiej obrazy Sąd I instancji po prostu się nie dopuścił.

Ad. 1a, b.

Powyższa argumentacja, z której wynika niezasadność zarzutu z pkt 2a oznacza, iż dywagacje skarżącej, zmierzającej do wykazania konieczności zasądzenia na rzecz wnioskodawczyni dalszej kwoty w wysokości (...) zł tytułem zadośćuczynienia za cały okres a więc nie tylko okres od (...) r. nie znajdują żadnego uzasadnienia. To samo zresztą należy odnieść do rozważań podniesionych przez apelującą z tzw. „ostrożności

procesowej”,
próbującej
wykazać poprzez
zaproponowany
we wniosku
inicjującym
niniejsze
postępowanie
sposób
wyliczenia
zadośćuczynienia
oraz
uwzględniając
procentowy
uszczerbek na
zdrowiu
wnioskodawczyni
i przyjmując
tylko pobyt
wnioskodawczyni
(w trakcie, gdy
jej matka była z
nią w ciąży i po
jej narodzeniu)
w areszcie i
więzieniu w
okresie od (...) r.,
iż w
takiej sytuacji
zadośćuczynienie
powinno
kształtować się
na poziomie co
najmniej (...) zł.
Skarżąca
bowiem próbuje
wykazać, iż
należy za każdy
dzień
niesłusznego
pozbawienia
wolności przyjąć
kwotę (...) zł,
stanowiącą
ówczesną, tj. z
dnia składania
wniosku, czyli
z (...) r.,
kwotę średniego
miesięcznego

wynagrodzenia,
dodając do tego
stwierdzony
przez biegłych
uszczerbek na
zdrowiu (...),
powiększając tę
kwotę o (...) zł
za każdy procent
stwierzonego
stałego
uszczerbku na
zdrowiu, tj.
kwotę (...) zł (str.
10 apelacji).

Tymczasem taki
sposób
wyliczenia
wysokości
zadośćuczynienia
nie znajduje
żadnego
uzasadnienia w
jakichkolwiek
przepisach,
które stanowią o
przysługującym
zadośćuczynieniu
za doznaną
krzywdę.
Trudno nawet
zrozumieć
(zarówno
poprzez treści
wniosku, jak i
treść apelacji)
dlaczego kwota
zadośćuczynienia
(po odjęciu
okresu pobytu
wnioskodawczyni
w placówkach
opiekuńczych)
za okres (...) dni
miałaby
zostać wyliczona
poprzez
przeliczenie
każdego dnia

tego okresu przez kwotę stanowiącą równowartość średniego miesięcznego wynagrodzenia a nie na przykład poprzez pomnożenie każdego miesiąca takiego pobytu o tę kwotę, skoro jest tu przecież mowa o miesięcznym a nie dziennym średnim wynagrodzeniu. Tak samo należy odnieść się do propozycji apelującej dotyczącej wyliczania tej należności poprzez przeliczenie każdego procentu uszczerbku na zdrowiu o kwoty wynikające z obwieszczenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (por. wyrok SN z dnia

10.02.2021 r., I
(...) 7/21, LEX nr
3119717).

Nie budzi
żadnych
zastrzeżeń
konieczność
posiłkowania się
w niniejszym
postępowaniu,
przy ustalaniu
wysokości
należnego
zadośćuczynienia
z powodu
krzywdy
doznanej przez
wnioskodawczynię
w wyniku
przebywania
wraz z matką
w areszcie i
więzieniu po
urodzeniu w
dniu (...) r. oraz
przebywania jej
matki w ciąży z
wnioskodawczynią
w areszcie od
chwili
zatrzymania,
normami prawa
cywilnego a
dokładniej
mówiąc,
przepisem art.
445 § 1 k.c. (i art.
445 § 2 k.c. –
który odsyła do
odpowiedniego
stosowania
paragrafu
pierwszego w
przypadku m.in.
pozbawienia
wolności).
Stwierdzić więc
należy, że
zadośćuczynienie

ma formę
jednorazowego
świadczenia
pieniężnego i
zarówno na
gruncie prawa
cywilnego, jak
i stosowania
właściwych
instytucji prawa
karnego, jak
choćby w
przypadku
przepisu art. 552
§ 4 k.p.k., czy
też stosowania
wspomnianego
tu przepisu art.
8b ustawy
lutowej, pełni
funkcję
kompensacyjną.
W art. 445
§ 1 k.c.
ustawodawca
stanowi, że suma
zadośćuczynienia
powinna być
odpowiednia, co
oznacza, że
powinna
odzwierciedlać
w pełni rozmiar
doznanej
krzywdy, tj.
stopień cierpień
fizycznych i
psychicznych,
ich
intensywność,
czas trwania,
nieodwracalność
następstw i inne
okoliczności,
których nie
sposób
wymienić
wyczerpująco
(por. wyrok SN z
dnia 30 stycznia

2004 r., I CK
131/03, OSNC
2005/2/40,
wyrok SN z dnia
27 lutego 2004
r., V CK 282/03,
LEX nr 183777).
Podnosi się,
że wysokość
zadośćuczynienia
powinna być z
jednej strony
rozumiana
szeroko, gdyż
obejmuje
cierpienia
fizyczne, jak
i psychiczne
a tym samym
powinna być
odczuwalna dla
poszkodowanego
i przynosić mu
równowagę
emocjonalną,
naruszoną przez
doznane
cierpienia
psychiczne, ale
z drugiej strony
powinna być
utrzymana w
rozsądnych
granicach,
odpowiadających
aktualnym
warunkom i
przeciętnej
stopie życiowej
społeczeństwa
(por. wyrok SN
z dnia 14 lutego
2008 r., II CSK
536/07, LEX nr
461725 – także
OSP 2010/5/47;
wyrok SN z
dnia 10 marca
2006 r., IV CSK
80/05, OSNC

2006/10/175;
wyrok SN z dnia
26 listopada
2009 r., III CSK
62/09, LEX nr
738354; wyrok
Sądu Apel. w W.
z dnia 24 maja
2016 r., I ACa
1172/15, LEX nr
2075687; wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 23 lutego
2017 r., II AKa
531/16, LEX nr
2278189).

O wysokości
zadośćuczynienia
powinien
decydować
rozmiar cierpień
jakich doznał
pokrzywdzony -
tak fizycznych,
jak i
psychicznych.
Rozmiar ten
należy
każdorazowo
określić na
podstawie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego.
Przyznana suma
pieniężna
zadośćuczynienia
ma stanowić
ekwiwalent
poniesionej
szkody
niemajątkowej
wynagradzający
doznane
cierpienia oraz
mający ułatwić
przewycięzenie
ujemnych

przeżyć.
Oceniając
rozmiar
doznanej
krzywdy, trzeba
zatem wziąć pod
uwagę
całokształt
okoliczności, a
więc nie tylko
procent
uszczerbku, lecz
także
intensywność
cierpień i czas
ich trwania oraz
nieodwracalność
następstw
zdarzeń (tu:
pobytu w
areszcie, także
matki będącej w
ciąży, i więzieniu
– przyp. SA),
konieczność
korzystania z
pomocy innych
osób oraz inne
czynniki
podobnej natury
(por. wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 28 marca
2017 r., I ACa
1481/16, LEX
nr 2306324).
Dodać przy tym
należy, o czym
już wyżej
wspomniano, iż
ustawodawca
nigdzie nie
sprecyzował
sposobu
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia,
odwołując się do
sędziowskiego
uznania,

opartego na całości kształcie okoliczności sprawy. Decydującym kryterium jest rozmiar krzywdy, cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami i następstwami, zwłaszcza trwałym lub nieodwracalnym uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia (por. wyrok Sądu Apel. w Ł. z dnia (...) r., I ACa 1437/14, LEX nr 2282412). Nie ulega przy tym żadnym wątpliwości, iż każdy przypadek powinien być indywidualnie badany i oceniony według kryterium obiektywnego z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2013 r.,

V KK 464/12,
LEX nr 1341290;
wyrok SN z
dnia 16 kwietnia
2015 r., I CSK
434/14, LEX nr
1712803; wyrok
Sądu Apel. w
B. z dnia
28 października
2016 r., I ACa
449/16, LEX nr
2166405).

Przenosząc
powyższe na
grunt niniejszej
sprawy
stwierdzić
należy
jednoznacznie,
iż Sąd I instancji,
należycie
miarkując
wszystkie
okoliczności,
jakie w tej
sprawie należało
brać pod uwagę
przy ustalaniu
wysokości
należnego
zadośćuczynienia
doszedł do
przekonywującego
wniosku, iż w
pełni
„odpowiednią”
kwotą
zadośćuczynienia
będzie kwota
(...),00 zł, co
zresztą Sąd ten,
odwołując się
do ustalonych
prawidłowo
okoliczności
faktycznych i
obowiązującego
stanu prawnego

oraz
orzecznictwa
sądowego
należy
umotywić
(str. 10-14
uzasadnienia),
co Sąd
odwoławczy w
pełni akceptuje.
Sąd Okręgowy
zasadnie
uwzględnił sam
fakt
przebywania, już
po urodzeniu,
wnioskodawczyni
w wieku
niemowlęcym w
warunkach
szpitala
więziennego,
które to
warunki, z
przyczyn
oczywistych, nie
były
odpowiednim
środowiskiem
dla
prawidłowego
rozwoju
niemowlęcia, w
tym
wnioskodawczyni
w tym czasie
również
pozostawała
sama, bez opieki
swoich
rodziców, w
sytuacji, gdy
matka
uczestniczyła w
czynnościach
prowadzonych w
toku
postępowania,
do którego
została

osadzona. Sam więc już fakt pobytu niemowlęcia w warunkach aresztu i zakładu karnego w ówczesnych czasach, w czasie którego nie mogła być po prostu otoczona ciepłem i miłością rodziców wpływał na rozmiar cierpień doznanych przez tak małe dziecko, tym bardziej, iż w tych warunkach wnioskodawczyni nie była prawidłowo odżywiana, nie miała też zajęć czy zabawek wspomagających jej prawidłowy rozwój psychiczny i fizyczny. Sąd I instancji również przy tej „wycenie” prawidłowo uwzględnił fakt związany z przebywaniem wnioskodawczyni od samego urodzenia w takich warunkach, jak i przebywania w takich warunkach jej rodziców, co doprowadziło do

załamania więzi
z rodzicami
a następnie
odizolowanie od
matki, co znów
przełożyło się na
jej psychikę i
zdrowie.

Jednocześnie
Sąd I instancji
słusznie tejsze
okoliczności nie
nadał
szczególnego
znaczenia, o
czym świadczy
wysokość kwoty
zasądzonego
zadośćuczynienia,
skoro
wnioskodawczyni
w rzeczywistości
zerwała wówczas
więź z matką z
powodu
umieszczenia jej
w placówkach
opiekuńczych,
który to okres
nie mógł już
być wliczony do
okresu
uprawniającego
do domagania
się zasądzenia
zadośćuczynienia.
Sąd I instancji
trafnie przy
„wycenie” tejsze
należności
uwzględnił jakże
istotną
okoliczność jak
otrzymanie już
w okresie
płodowym
ogromnej dawki
negatywnych
emocji oraz
cierpienia, jakie

nieświadomie przekazywała jej ciężarna matka, będąc brutalnie traktowana przez strażników więziennych oraz funkcjonariuszy (...). Sąd I instancji zwrócił bowiem uwagę na fakt, iż matka wnioskodawczynie przeżywała cierpienia fizyczne związane przede wszystkim z uderzeniem jej w brzuch oraz ze skrajnym niedożywieniem, co z dużym prawdopodobieństwem zagrażało i zdrowiu wnioskodawczynie, które to cierpienia matki już wtedy wnioskodawczynie odczuwała. Przy czym Sąd I instancji także słusznie w związku z powyższym wziął przy tej „wycenie” pod uwagę również i to, że, cyt.: „ E. S. została przez jej matkę nieświadomie przekazana ogromna ilość negatywnych emocji w postaci cierpienia, braku

bezpieczeństwa i strachu, na skutek ciężkich przeżyć w warunkach więziennych oraz na przesłuchaniach, gdzie stosowano wobec niej przemoc fizyczną oraz psychiczną zarówno w trakcie ciąży, jak i po porodzie”, podnosząc, iż, cyt: „ suma niniejszych przeżyć wywarła bardzo niekorzystny wpływ zarówno na jej psychikę, jak i zdrowie fizyczne a także relacje z innymi osobami w przyszłości” i , cyt: „ przeżyte cierpienia wywołane represjami ze strony polskich organów ścigania wywarły bardzo niekorzystny wpływ na jakość dalszego życia wnioskodawczyni” 11-12 uzasadnienia), wskazując w ustaleniach faktycznych przytoczonych w uzasadnieniu na związane z powyższymi

przeżyciami i
cierpieniami
występujące u
wnioskodawczynie
od najmłodszych
lat napady
epileptyczne,
których
doznawała do
(...) razy na
dobę, jak i
napady lękowe,
podczas których
odczuwała
uczucia silnej
trwogi,
odwołując się
jednak słusznie
do okoliczności
nie tylko pobytu
wnioskodawczynie
z matką w
areszcie i
więzieniu, ale
i jej dalszego
pobytu w
placówkach
opiekuńczych, z
którymi przecież
z racji wieku
wnioskodawczynie
związane były
jej wspomnienia
dotyczące
negatywnych
przeżyć. Sąd I
instancji zwrócił
też uwagę na
stan zdrowia
wnioskodawczynie,
w tym
konieczność
odbycia leczenia
farmakologicznego,
jak i
operacyjnego a
także na
związane z tym
stanem zdrowia
trudności ze

znalezieniem zatrudnienia czy też częste zwalnianie jej z pracy (str. 4 uzasadnienia).
Podkreślić należy, iż Sąd I instancji przy tej „wycenie” zadośćuczynienia wprost tego nie wyartykułował, jednak ustalając fakty dotyczące stanu zdrowia wnioskodawczyni, mające związek z ówczesnym pobytem wraz z matką, w tym jak ta była w ciąży, w areszcie i więzieniu wprost wskazał, iż ten pobyt w tych warunkach, zwłaszcza związany z biciem i kopaniem matki wnioskodawczyni w brzuch miał wpływ na późniejsze dolegliwości neurologiczne, jak i dolegliwości i choroby natury psychosomatycznej, co jasno wynika z uzasadnienia na str. 2-3.

Sąd I instancji, „wyceniając” to zadośćuczynienie miał również na uwadze fakt, iż dotyczy ono

okresu (...) dni
a nie okresu
wieloletniego,
wymienianego
niezasadnie we
wniosku o
przyznanie
zadośćuczynienia,
do czego szerzej
ustosunkowano
się wyżej przy
zarzucie 2a.
Trzeba więc
pamiętać, iż w
tym pierwszych
dniach i
miesiącach życia
wnioskodawczyni
nie mogła
posiadać
wspomnień,
które „ścigały”
by ją przez
całe życie. Jak
zresztą sama
wnioskodawczyni
zeznała, nawet
nie pamiętała
ona pierwszych
pobyków w
domu dziecka,
bo była wówczas
za mała (k. 172).
Tym bardziej
więc nie mogła
ona pamiętać
wcześniejszego
pobytu w
areszcie i
zakładzie
karnym.
Wspomnienia
takie natomiast
są bez wątpienia
związane z jej
pobykami w
domach dziecka
a to z racji
osiąganego w
tym czasie

wieku, czego
przecież już
w niniejszej
sprawie nie
można
uwzględnić. Bez
wątpienia więc
doznawane już
wówczas
podczas pobytu
wnioskodawczynie
w tych
placówkach
cierpienia
fizyczne i
psychiczne
związane z
samym pobytom
w tych
miejscach, jak
i utratą więzi
z rodzicami,
zwłaszcza z
matką miały
szczególnie
dotkliwy dla
wnioskodawczynie
charakter, gdyż
wnioskodawczynie
była wtedy z racji
wieku świadoma
swojej sytuacji
i w związku
z tym w
sposób rozumny
przeżywała
otaczając ją
rzeczywistość, co
przecież także
nie może zostać
uwzględnione
podczas procesu
wylizania
wysokości
zadośćuczynienia.
Nie można też
zapominać o
treści opinii
biegłych z
Katedry i

Zakładu
Medycyny
Sądowej (...) w P. w osobach
K. K. (1) i A. R. (k. 197-198).
Biegli bowiem po
przeanalizowaniu całości
dostępnej dokumentacji
medycznej, mając na uwadze
uzyskane od wnioskodawczyni
informacje dotyczące
doznanych przez nią przeżyć
związanych z pobytem wraz
z matką (i w okresie, gdy
jej matka była z nią w
ciąży) w areszcie i więzieniu a
następnie w placówkach
opiekuńczych do (...) roku życia a
także związanych z jej
funkcjonowaniem w codziennym
życiu doszli do jednoznacznego
wniosku, iż przeżywane
przez E. S. w snach
uporczywe wspomnienia
okresu dzieciństwa,
podawane przez nią objawy w
postaci nieuświadomionych

krzyków
związanych z
lękiem przed
zabraniem/
separacją
wskazują na
związek
występowania u
niej objawów
lękowych z
pobytem w
areszcie,
zakładzie
karnym i
placówkach
opiekuńczych
oraz z separacją
od matki i utratą
ojca. Biegli przy
tym z sądowo-
lekarskiego
punktu widzenia
nie wykluczyli,
że padaczka u
E. S. może
być etiologicznie
związana z
ewentualnymi
urazami
doznanymi
wewnątrzłono-
wocześnie
podczas kopania
kobiety ciężarnej
w brzuch,
oceniając trwałe
uszczerbek na
zdrowiu na (...)
i wskazując, iż
stwierdzone u
wnioskodawczyni
schorzenia w
sposób istotny
wpływały na
jej możliwości
funkcjonowania
w życiu
codziennym i
zawodowym a
także były
powodem

stosowania przez wiele lat farmakoterapii. Przy czym także z opinii tej jasno wynika, iż po dokonaniu u wnioskodawczynie zabiegu operacyjnego w Klinice (...) w(...) r. w związku z rozpoznaną u niej padaczką skroniową ustały całkowicie napady padaczkowe, choć nadal występują napady lękowe, przy czym wnioskodawczynie leczyła się psychiatrycznie z tego powodu w latach(...) ubiegłego wieku, po czym już takiego leczenia nie kontynuowała w kolejnych latach aż do chwili obecnej.

Należy więc zauważyć, iż te objawy lękowe, do których odwołuje się wnioskodawczynie mają związek zarówno z pobytem w areszcie i zakładzie karnym (więzieniu), co w niniejszej

sprawie zostało
prawidłowo
uwzględnione
przy
„wylczeniu”
zadośćuczynienia,
jak i mają
jednocześnie
związek z
pobytem
wnioskodawczyni
w placówkach
opiekuńczych,
co już nie
może zostać
uwzględnione
przy ustalaniu
zakresu krzywdy
mającej
odzwierciedlenie
w zasądzonym
zadośćuczynieniu.
Nie można przy
tym też
zapominać, co
jasno wynika z
zeznań E. S., iż
pamiętała ona,
że w czasie
pobytu w domu
dziecka „siostry”
stosowały wobec
niej przemoc,
gdyż stosowano
tam różne kary,
przykładowo
była bita
wieszakiem za
to, że nie
spała (k. 171),
nie mówiąc
także o samym
zachowaniu jej
matki po
odbiorze jej z
domu dziecka,
gdzie
wnioskodawczyni
sama przyznała,
iż również matka

stosowała wobec
niej przemoc,
cyt.: „strasznie
mnie biła do
nieprzytomności,
że tornistra nie
mogłam nosić,
bo miałam sińce
na plecach” (k.
171). Wreszcie
te objawy mają
także związek
z separacją od
matki i utratą
ojca, co także
ogranicza
możliwości
uwzględnienia
tego przy
„wyliczeniu”
kwoty
zadośćuczynienia.
Sam bowiem
fakt separacji
od ojca, którego
zresztą
wnioskodawczyni
nie znała,
dotyczy w
niniejszej
sprawie
wspomnianych
(...) dni, zaś
dalsze
odseparowanie
wnioskodawczyni
od rodziców
(poza
straceniem ojca
w wyniku
wykonania
orzeczonej
wobec niego
kary śmierci)
ma związek z
jej pobytem
najpierw w P. w
P. a potem w
Domach Dziecka
w P. i S., co

znów, z uwagi na wspomnianą przy omówieniu zarzutu z pkt 2a interpretacją art. 8b ustawy lutowej nie może już być brane pod uwagę przy „wyliczeniu” zadośćuczynienia dochodzonego na podstawie tej ustawy.

Tymczasem apelująca, stawiając w punkcie 1 pod literami a oraz b zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia prawa procesowego, które to zarzuty są zbieżne w treści, jedynie wdaje się w polemikę z powyższymi prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, bowiem odwołuje się dokładnie do tych samych okoliczności, jakie Sąd Okręgowy wziął pod uwagę przy „wyliczeniu” kwoty zadośćuczynienia. Sąd I instancji wziął więc pod uwagę wszystkie okoliczności, na

które wskazuje apelująca, co przy niezasadnym zaprzeczaniu temu przez skarżącą czyni tę apelację typowo polemiczną. Przy tym apelująca stara się nadać określonym okolicznościom dramatyczny, emocjonalny wymiar, o czym świadczą takie sformułowania jak, cyt.: „o wyjątkowości przedmiotowej sprawy świadczy nieprawdopodobny fakt pobytu niemowlęcia w więzieniu” (str. 4 apelacji), czy też, cyt.: „władza miała w zamyśle najgorszy scenariusz – czyli doprowadzenie do śmierci dziecka w więzieniu” (str. 9 apelacji) a także, że pobyt wnioskodawczyni w więzieniu był całkowicie bezprawny i niesprawiedliwy, cyt. „a wręcz nieprawdopodobny, co czyni go niezwykle okrutnym i traumatycznym” (str. 10).

9 apelacji) bądź też, cyt.: „wnioskodawczyni jako człowieka po prostu pozbawiono wszelkiej godności. Funkcjonariusze komunistyczni nie zachowywali nawet minimum godności ludzkiej, dla nich nie istniały żadne świętości, o czym świadczy katowanie ciężarnych kobiet i zabijanie dzieci” (str. 6 apelacji). Tymczasem apelująca „zapomina”, iż nie tylko wówczas, ale i do dnia dzisiejszego możliwy jest pobyt niemowlęcia w zakładzie karnym bez pełnej opieki rodziców. O tym świadczy, jeżeli chodzi o czasy „dawne” wprowadzenie do ustawy lutowej przepisu art. 8b. Natomiast w czasach dzisiejszych, oczywiście w odmiennych (humanitarnych) już warunkach taka możliwość

pobytu w
zakładzie
karnym takiego
dziecka, jak i
matki w ciąży
wynika wprost
z przepisów art.
87 § 3-5
k.k.w. oraz z
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 17
września 2003 r.
w sprawie trybu
przyjmowania
dzieci matek
pozbawionych
wolności do
domów dla
matki i dziecka
przy wskazanych
zakładach
karnych oraz
szczegółowych
zasad
organizowania i
działania tych
placówek
(Dz.U.2003.175.1709).

Nie trzeba zaś
przekonywać, iż
w takich
legalnych
warunkach
pozbawienia
wolności matek,
dzieci
przebywające z
matkami są
odseparowane
od swoich ojców.

Również
stwierdzenie, iż
władza miała w
zamyśle
doprowadzenie
do śmierci
dziecka w

więzieniu jest wypowiedziane na wyrost, w celu osiągnięcia określonego wrażenia, mającego uzasadniać żądanie mocno wygórowanego a przy tym przesadzonego w wyliczeniach co do sposobu tego wyliczenia, jak i uzyskanej kwoty zadośćuczynienia. Należy bowiem zauważyć, iż sama wnioskodawczyni przyznała, iż została przeniesiona do domu dziecka, gdyż, jak wyczytała z pisma, nie było w zakładzie karnym warunków na dziecko i żeby z tego powodu przekazać ją pod opiekę domu dziecka, na co jej matka wyraziła zgodę (k. 171). Ta okoliczność zresztą znajduje potwierdzenie w dokumentach na k. 52-53. Z pisma Naczelnika Więzienia w P. z dnia (...)r. kierowanego do Zarządu Miejskiego

Odział (...) nad Młodzieżą w P. wprost wynika, iż przebywające w więzieniu dziecko płci żeńskiej więźniarki H. J. na skutek braku odpowiedniego żłóbka przy tutajszym więzieniu nie ma warunków odpowiedniego rozwoju, w związku z czym prosi się o zainteresowanie się tą sprawą (...) i zabranie dziecka pod opiekę właściwej instytucji.

Pozostałe okoliczności, które mają wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia, na które wskazuje apelująca na stronach 5-7 apelacji, zostały w pełni uwzględnione przez Sąd I instancji, co zresztą wynika także z powyższych wywodów. Należy przy tym dodać, iż apelująca wprost w sposób nieuzasadniony

odwołuje się do pierwszych pięciu lat życia wnioskodawczyni (str. 7 apelacji), nie przekładając już teź argumentacji na prawidłowo ustalony przez Sąd I instancji okres (...) dni (poczynając od pozbawienia wolności matki wnioskodawczyni, gdy była w ciąży do dnia opuszczenia więzienia przez wnioskodawczynię), wskazując jedynie na nieuprawniony sposób wyliczenia wysokości zadośćuczynienia, o czym już wyżej powiedziano. Tym samym nie może mieć wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia a więc na ustalenie wysokości zadośćuczynienia podnoszony przez apelującą fakt, iż przebywanie przez wnioskodawczynię w placówkach wychowawczych nieprawidłowość tę (czyli nieprawidłowe kształtowanie się

osobowości
wnioskodawczyni
już przed
narodzinami –
uwaga SA)
pogłębiało (str. 6
apelacji).

Stwierdzić więc
należy z całą
stanowczością,
iż Sąd I instancji,
ustalając
„odpowiednią”
kwotę należnego
wnioskodawczyni
zadośćuczynienia
za wyrządzoną
jej krzywdę,
wynikającą z
okoliczności, o
których mowa
w art. 8b
ustawy lutowej
wziął pod uwagę
wszystkie
okoliczności
składające się na
tę krzywdę.

Z tego też
względu, mając
na uwadze
przytoczone
przez Sąd
Okręgowy
wskazane wyżej
okoliczności,
które znajdują
pełne uznanie
Sądu
Apelacyjnego,
Sąd Apelacyjny
za Sądem I
instancji uznał,
iż w pełni
„odpowiednią”
kwotę
zadośćuczynienia
będzie

zasądzona
zaskarżonym
wyrokiem kwota
(...) zł, której
w żaden sposób,
pamiętając o
okresie czasu,
jaki jest w tej
sprawie brany
pod uwagę,
jak i o
okolicznościach,
które także w
sposób znaczący
przyczyniały się
do pogłębiania
krzywdy a które
już nie mogły
zostać w tej
sprawie
uwzględnione,
co wyżej
wyjaśniono, nie
może zostać
uznana za kwotę
symboliczną.

Jednocześnie
Sąd odwoławczy
zauważa, iż brak
było podstaw
do zasądzenia
wyższego
zadośćuczynienia,
w tym także
w wysokości
żądaney kwoty
obejmującej
wyłącznie okres
przyjęty przez
Sąd I instancji,
nie mówiąc
oczywiście o
wyższej kwocie.
Apelująca
bowiem tym
samym
okolicznościom,
które wyżej
przytoczono,

stara się w apelacji nadać większy wydzźwięk, by wykazać, że zasądzona kwota zadośćuczynienia w zaskarżonym wyroku jest orzeczona w zaniżonej wysokości. Przy czym, jak już wspomniano wyżej, sposób wyliczenia tej kwoty, zaprezentowany w treści wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienia, następnie powtórzony w treści apelacji nie zasługuje na akceptację.

Na marginesie zaś trzeba wspomnieć, obrazowo to przedstawiając, iż kwota (...) zł za okres (...) dla zdecydowanej większości ludzi żyjących i pracujących w kraju jest kwotą po prostu nieosiągalną. Zdecydowana mniejszość bowiem jest w stanie osiągnąć miesięcznie dochód w granicach (...) zł (w zaokrągleniu

po podzieleniu kwoty (...) zł przez 8 miesięcy). To porównanie w świetle aktualnych warunków życiowych i realiów społecznych wskazuje więc jednoznacznie na to, iż zasądzona kwota jest kwotą wysoką, ale w omawianym tu przypadku jednocześnie kwotą „odpowiednią” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Tym samym więc próba wykazywania przez skarżącą, iż ustalona przez Sąd I instancji kwota zadośćuczynienia ma charakter symboliczny i stoi w jaskrawej sprzeczności do wagi krzywd i cierpień, jakich wnioskodawczyni doznała nie wytrzymuje w okolicznościach tej sprawy krytyki.

Powyższe więc przekonuje, że w realiach tej sprawy

zasądzona na rzecz wnioskodawczyni E. S. kwota zadośćuczynienia w wysokości (...) zł stanowi „odpowiednią” rekompensatę za doznaną przez nią krzywdę. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że ta kwota powinna być znacznie wyższa, co czyni bezzasadnymi zarzuty apelacyjne postawione w punkcie 1 pod literami a oraz b apelacji. Skoro zaś Sądy obu instancji zasadnie uznały, iż kwota (...) zł stanowi odpowiednią i realną rekompensatę za doznaną przez E. S. krzywdę, to oczywistym jest zarazem, że żądana przez nią jakakolwiek kwota wyższa, w tym proponowana w treści apelacji byłaby kwotą wygórowaną, nieodpowiednią do doznanej krzywdy, w świetle prawidłowo

ustalonych
okoliczności
sprawy.

**APELACJA
PROKURATORA**

Ad. 1

Odwołując się
do ustaleń
podniesionych
wyżej przy
omówieniu
zarzutów
apelacyjnych
zawartych w
apelacji
pełnomocnika
wnioskodawczyni
w pkt 1a,b
uznać należy
jednoznacznie,
iż zarzut
podniesiony
przez
prokuratora,
który domaga
się znacznego
obniżenia
wysokości
zasądzanego
zadośćuczynienia
nie zasługuje
również na
uwzględnienie.
Skoro bowiem
wyżej wykazano,
iż zasądzona
kwota
zadośćuczynienia
w wysokości
(...) zł jest
„odpowiednia”
w rozumieniu
art. 445 §
1 k.c., to
za typowo
polemiczne
uznać należy

stanowisko skarżącego prokuratora, iż kwota ta jest „nieodpowiednia” i „rażąco wygórowana”. Domaganie się więc w przedstawionych wyżej okolicznościach faktycznych obniżenia zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty (...) zł nie znajduje żadnego uzasadnienia w sprawie. To, że zasądzona kwota stanowi odpowiednik blisko stu miesięcznych wynagrodzeń netto w Polsce lub ponad 200 przeciętnych świadczeń emerytalnych nie oznacza, iż zasądzona kwota jest nieodpowiednia w rozumieniu wskazanego przepisu. Taki sposób rozumowania skarżącego prokuratora nie uwzględnia bowiem konieczności przyjęcia wskazanych wyżej okoliczności,

jakie stanowią wykładniki doznanej przez wnioskodawczynię krzywdy, które znów składają się na ustalenie wysokości odpowiedniego zadośćuczynienia. Natomiast apelujący nawet nie stara się podważyć prawidłowych ustaleń Sądu I instancji w zakresie tych okoliczności, które w tej sprawie rzutują na ustalenie zakresu krzywdy a tym samym i na wysokość zadośćuczynienia, co świadczy właśnie o polemicznym charakterze tej apelacji, która z tego powodu nie może przynieść zamierzonego celu. Poza tym odwołanie się przez apelującego do zapisów ustawy z dnia 14 sierpnia 2020 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom zesłanym lub deportowanym przez władze (...) w latach (...) (Dz.U. z 2020

r., poz. 1428)
jest w ogóle
niezrozumiałe.
Nie dość
bowiem, iż
ustawa ta nie ma
żadnego związku
z niniejszą
sprawą, to
ustalone nią
świadczenie
pieniężne w
wysokości(...)zł
za każdy miesiąc
podlegania
represjom nie
stanowi żadnego
zadośćuczynienia
ustalanego w
oparciu o normy
prawa cywilnego
a jedynie
świadczenie to
stanowi, jak to
słusznie
zauważyła
pełnomocnik
wnioskodawczyni
w pisemnej
odpowiedzi na
apelację
prokuratora,
cyt.: „propozycję
Państwa na
zaspokojenie
roszczeń osób
poszkodowanych
bez narażania
ich na stres
związany z
prowadzeniem
postępowania
sądowego” (k.
329v).
Propozycja ta
bowiem nie
stanowi
przeszkody w
dochodzeniu
roszczeń

znacznie
wyższych z
tytułu doznanej
w tych
okolicznościach,
o których mowa
w ustawie,
szkody i
krzywdy. Jak
bowiem to
wynika z treści
art. 3 tej ustawy
świadczenie to,
czyli (...) zł za
każdy miesiąc
okresu
podlegania
represjom,
którego
wysokość nie
może być niższa
niż (...) zł (art. 4
ust. 1 i 2 ustawy)
nie przysługuje
osobie, która
uzyskała
odszkodowanie
lub
zadośćuczynienie
na podstawie
art. 8 ust. 2a
ustawy lutowej.
Tym samym
kwota ta nie
może dla Sądu
w sprawie o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
dochodzone w
trybie ustawy
lutowej stanowić
żadnego
odniesienia, w
tym przy
dokonywaniu
oceny
aktualnych
warunków i
stopy życiowej
społeczeństwa,

jak to stara się
widzieć
prokurator.

Powyższe więc
przekonuje,
mając na uwadze
zasady, jakie
należy
uwzględniać
przy ustalaniu
wysokości
zadośćuczynienia,
o których
wspomniano
przy
ustosunkowaniu
się do zarzutu
z pkt 1 apelacji
pełnomocnika
wnioskodawczyni,
iż zarzut
apelacyjny
podniesiony w
apelacji
prokuratorskiej
jest całkowicie
chybiony.

Wniosek

APELACJA PEŁNOMOCNIKA WNISKODAWCZYNI	# zasadny
1. Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz Wnioskodawczyni E. S. dalszej kwoty w wysokości (...) zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę na skutek	# częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

represjonowania
jej przez polskie
organy ścigania,
poprzez:

a. pozbawienie
wolności jej
matki H. B.
(1), z domu
K., będącej w
momencie
aresztowania w
ciąży z
Wnioskodawczynią
w okresie od (...) r.,

b. przebywanie
Wnioskodawczyni
wraz z matką w
Areszcie
Śledczym w P.
oraz Zakładzie
Karnym w P. w
okresie od (...) r.,

c. przekazania
Wnioskodawczyni
do placówek
opiekuńczych w
okresie od (...) r.
wraz z
odsetkami
ustawowymi za
opóźnienie od
dnia
uprawomocnienia
się wyroku do
dnia zapłaty.

**APELACJA
PROKURATORA**

1. Zmiana
zaskarżonego
orzeczenia
poprzez
zasądzenie od
Skarbu Państwa
na rzecz E. S.,
tytułem

<p>zadośćuczynienia kwoty (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>APELACJA PEŁNOMOCNIKA WNIOSKODAWCZYNI</p> <p>Ad. 1</p> <p>Wniosek w całości okazał się nieuzasadniony z przyczyn, które nie pozwoliły na uwzględnienie zarzutów podniesionych w tej apelacji.</p> <p>APELACJA PROKURATORA</p> <p>Ad. 1</p> <p>Wniosek w całości okazał się nieuzasadniony z przyczyn, które nie pozwoliły na uwzględnienie zarzutu podniesionego w tej apelacji.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok co do istoty sprawy, tj. zasądzenia stosownego zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawczyni za doznaną krzywdę z powodu przebywania wraz z matką</p>		

w areszcie i w więzieniu i pozbawienia wolności matki w okresie ciąży i przebywania w tym czasie w areszcie w trybie art. 8b ustawy lutowej (pkt 1), oddalenia wniosku o zadośćuczynienie w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz w zakresie zasądzenia na rzecz wnioskodawczyni zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3) i obciążenia Skarbu Państwa kosztami sądowymi (pkt 4).

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy

Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku co do punktów 1 i 2 jest wynikiem uznania niezasadności postawionych w

<p>obu apelacjach zarzutów i wniosków, co omówiono wyżej w sekcji 3.</p> <p>Zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wynika z przytoczonych przez Sąd I instancji przepisów, zaś wysokość zasądzonej kwoty nie jest kwestionowana w sprawie.</p> <p>Obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania wynika wprost z treści art. 13 ustawy lutowej.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1Nie dotyczy</p>		
<p>Zwięzłe o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu</p>		

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylecia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylecia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylecia umorzenia wskazaniami szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		

4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II i III	Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni kwoty (...) zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem		

pełnomocnika
(braniem przez
niego udziału)
w postępowaniu
odwoławczym
wynika wprost
z treści art. 13
ustawy lutowej,
jak również z
tego przepisu
wynika
konieczność
obciążenia
Skarbu Państwa
kosztami
niniejszego
postępowania.
Natomiast
wysokość
należności
zasądzonej na
rzecz
wnioskodawczyni
wynika wprost z
treści § 11 ust.
6 w zw. z § 15
ust. 1 i § 16
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22.10.
(...). w sprawie
opłat za
czynności
radców
prawnych (Dz.U.
z 2018 r., poz.
265).

7. **PODPIS**

M. K. H. K. G. N.